

neid, (kui temal isi kõik heaste läheb) et ei hooli oma õigest wennast, õest ja suguvõõsast midagist, kes teda kõll enne mitmetpidi aidanud on, ja noh — ega siis keegi ometi nii tânamata ei ole, et seda ára unustab. Aga ometige on see nõnda, et: „Mis täis kõht tühja kõhu waewast teab,” ehk: „Teise håda on puu kõlles!”

Et „teise håda” tödeste „puu kõlles” on, panen ma ühe näituse siin ette. Nõi on kõll selllepârast wâga kurw, et see dede wahel sündinud on.

Kord elasivad faks õde. Üks neist oli riikas ja elas igapäew röödmästeste ja suureste, ega mõtelnudgi, et temal ka üks waene õde, kellel wiis last oliwad ja pealegi less, kes oma lapsi toita ei jõuudnud. Tema enesel ei olnud mitte üht ainust last.

Kord läks waene õde oma riikka õe juurde ja palus temalt oma lastele näljakustutamiseks natukene leiba. Aga õe süda oli kiwilõwa ja jáákülm, tema ei annud midagist teissele, waid ütles: „Muß ei ole isigi mida-

gist majas, mis ma veel sinule annan!” ja ajas teda kurja sõdimusõnadega minema.

Kui tema mees, kes asjade tallitusete pârast wâlja oli rândanud, kodu tuli ja tükifese terive leiwa küllest maha lõikas, näitas tema silmist, kui oleks leib seest werine olervat; nõndasamuti ka naisele, kes seda nähes ára kohkus ja oma pattu mehele ülesse tunnistas. Mees oli aga teistmoodi súdamega. Ta ruttas sedamaid waese õele abi wiima. Kui ta tappa astus, leidis ta teda Jumalat palumast; faks nooremat last oliwad temal käiwarte peal ja kolm wanemat maas surnut!

Õemees pakkus temale nûid leiba ja muud toidust ja wabandas ennast, et ta kodus pole olnud ning nurises õe ihnuse ja halastamata súdame üle, sest tema ei olervat midagist ára keelnud andmast. Siis jutustas ta temale oma nägemist, millepeale õde temale siis oma pattu ülesse tunnistanud ja tema nûid isi abi tooma tuua rutanud.

Õnnetu aga ütles: „Maapealist leiba ei ole meile enam tarvis! Kolm on Jumal juba